

РЕШЕНИЕ

№ 1188

гр. София, 23.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 25.01.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **8812** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/. С Решение № 8406/29.12.2016г., постановено по адм. дело № 6843/2014г. по описа на Административен съд София-град е отменена по жалбата на М. Г. Д. Заповед № ДК-10-ЮЗР-64/20.05.2014г. на началника на Регионална дирекция за национален строителен контрол /РДНСК/-Югозападен район, с която на основание чл.216, ал.6 ЗУТ е отменено като незаконосъобразно Разрешение за строеж № 2/16.01.2014г., издадено от началник отдел „Инженерна инфраструктура, благоустройство и екология“ към Район „П.“-СО и инвестиционните проекти, въз основа на които е издадено, като преписката е върната на административния орган за ново произнасяне съобразно мотивите на решението.

По реда на инстанционния контрол решението е отменено с Решение № 10039/27.07.2017г., постановено по адм. дело № 2290/2017г. по описа на Върховния административен съд и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Задължителните указания по чл.224 АПК са при новото разглеждане на делото да бъдат събрани допълнителни доказателства – да се изиска от административния орган жалбата на П. Б. срещу Разрешение за строеж № 2/16.01.2014г. в оригинал или във вид на заверен препис, както и доказателства относно датата на постъпване на жалбата заедно с окомплектованата административната преписка по издаване на разрешението за строеж в администрацията на РДНСК-ЮЗР, въз основа на които да бъде преценена допустимостта на производството и законосъобразността на обжалвания

административен акт.

С жалбата, инициирала съдебното производство, са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, обуславящи неговата нищожност, при условията на евентуалност – на неговата унищожаемост. Твърди се, че административният орган е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила, разписани в чл.216, ал.5 ЗУТ, според които преди да се произнесе по съществото на спора, той дължи произнасяне по допустимостта на жалбата и ако тя е недопустима – да прекрати производството с изрична заповед. Административният орган смесил производството по оспорване на разрешението за строеж и това по оспорване на заповедта за поправка на очевидна фактическа грешка в него. Произнесъл се по жалба срещу разрешението за строеж, с каквато не е бил сезиран, вместо по жалбата срещу заповедта за поправка на очевидна фактическа грешка, изпратена по подведомственост с Определение № 2241/12.05.2014г., постановено по адм. д. № 3375/2014г.

На следващо място възражението за нищожност на оспорената заповед на началника на РДНСК-ЮЗР е мотивирано с твърдение за просрочие на административната жалба, тъй като видно от заявление на П. Б. с вх.№ 9400-532/26.02.2014г. по описа на Район „П.“-СО още към този момент тя е била наясно с факта за издаването на разрешението за строеж, съответно срокът за оспорването му е изтекъл към 12.03.2014г., докато жалбата е подадена на 19.03.2014г.

На следващо място жалбата на П. Б. била недопустима и поради това, че тя не попада в кръга на заинтересованите лица, имащи право на оспорване срещу издаденото разрешение за строеж, очертан в разпоредбата на чл.149, ал.3 вр. ал.2 ЗУТ, независимо от това, че е съсобственик в процесното УПИ.

Възраженията за унищожаемост на оспорения акт се свеждат до това, че предвиденото с разрешението строителство не попада в хипотезата на чл.183, ал.1 ЗУТ, тъй като не е нов строеж, пристрояване или надстрояване, съответно не се изисква договор с останалите съсобственици. Дори да се приеме, че случаят попада в посочената хипотеза, то приложение следвало да намери ал.4 на чл.183 ЗУТ, предвиждаща, че в случаите, когато останалите собственици са реализирали, започнали са или имат права за съответното строителство в имота, тяхното съгласие не е необходимо. В настоящия случай процесният имот бил предназначен за ниско жилищно строителство и в него било реализирано основно строителство – двуетажна жилищна сграда, от която собственик на първия етаж е П. Б., а на втория етаж – жалбоподателката М. Д. и Ж. Д., както и двуетажна пристройка към основната сграда, собственост на М. Д. и Ж. Д.. Издаденото разрешение за строеж се отнасяло до реконструкция на водопровод, запазващ само пристройката на Д., съответно не било необходимо съгласието на Б., тъй като тя е реализирала правото си строеж на жилищна сграда, която е запазена с друг водопровод.

Предвидената с разрешението за строеж реконструкция следвало да се извърши и на основание даденото предписание от [фирма], като концесионера изисквал изграждане на втори водомерен възел в съществуващата водомерна шахта в имота, т.е. обособяване на два абоната – основна сграда и пристройка с отделно водозахранване. Само по този начин според оспорващата би могло да се изпълни изискването на чл.30, ал.1 от Наредба № 4/2005г. за проектиране, изграждане и експлоатация на ВиК инсталации.

На последно място жалбоподателката сочи, че пристройката, собственост на М. Д. и

Ж. Д. е изградена на основание учредено право на строеж от П. Б., което имплицитно съдържа в себе си съгласие с всички строителни работи във връзка с обслужването на сградата, вкл. водопровод.

Въз основа на горното е поискано прогласяването на нищожността на оспорената заповед, при условията на евентуалност – отмяната ѝ като незаконосъобразна. С писмена молба, депозирана по делото на 24.01.2018г. е поискано присъждането на направените по производството разноси по приложен списък по чл.80 ГПК. От адв.Н. – пълномощник на жалбоподателката, са депозирани и писмени бележки по съществото на спора, в които се излагат аналогични съображения на тези, изложени в жалбата.

Ответникът по оспорването не се представлява в съдебно заседание. При първото разглеждане на делото са депозирани писмени бележки от юрк.С., в които е мотивирано, че заповедта е законосъобразна, тъй като не е представен изискуемият договор по чл.183, ал.1 ЗУТ.

Заинтересованата страна – началник отдел „Инженерна инфраструктура, благоустройство и екология“ към Район „П.“-СО, не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт като в съдебно заседание моли съдът да постанови решението си в съответствие с доказателствата по делото.

Заинтересованата страна П. Г. Б. чрез адв.Й. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. В писмени бележки по съществото на спора мотивира, че не са налице основания за прогласяване нищожността на оспорения акт, тъй като меродавна за преценка за спазване на преклузивния срок за оспорване е датата на съобщаване на оспорения акт и други обстоятелства и позоваване на евентуално узнаване за съдържанието му са неотносими. В случая П. Б. била уведомена за издаването на разрешението за строеж едновременно с връчването на заповедта за поправка на очевидна фактическа грешка в него на 13.03.2014г. и от тази дата следва да бъде изчисляван срокът за оспорване. По предявеното при условията на евентуалност възражение, заинтересованата страна намира, че същото е неоснователно, тъй като ответникът правилно е преценил, че издаденото разрешение за строеж е незаконосъобразно и го е отменил предвид липсата на договор по чл.183, ал.1 ЗУТ. Претендира присъждането на направените по производството разноси.

Заинтересованата страна Ж. Д. В. чрез адв.П. в съдебно заседание моли за уважаването на жалбата като излага съображения за това в писмени бележки. Претендира разноси.

Заинтересованите страни Методи Р. А. и Столична община не се представляват в съдебно заседание и не ангажират становище по оспорването.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от договор за доброволна делба от 20.02.1987г. /л.10-11 по адм.д. № 6843/2014г./, сключен между П. Г. Б. от една страна и М. Г. Д. и съпругът ѝ Д. Г. Д. от друга страна, за подялба на имущество, придобито срещу задължение за издръжка и гледане и имущество, придобито по наследство, П. Б. е получила в дял и изключителна собственост I-ви етаж от двуетажна масивна жилищна сграда,

находяща се в [населено място], [улица], застроена на около 80 кв.м, заедно с ½ ид.ч. от общо мазе, заедно с ½ ид.ч. от общите части на сградата, заедно с ½ ид.ч. от лятна кухня, застроена на 15 кв.м, заедно с ½ ид. ч. от дворно място, цялото с пространство от 765 кв.м по нотариален акт, а по скица – 800 кв.м като за разликата от 35 кв.м няма нотариален акт, съставляващо имот с пл.№ 1008 от кв.5 по плана на [населено място], м.“зона В. Л.“.

М. Д. и съпругът ѝ Д. Д. са получили в дял и изключителна собственост втория етаж от двуетажна масивна жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], застроена на около 80 кв.м, заедно с ½ ид.ч. от общо мазе, заедно с ½ ид.ч. от общите части на сградата, заедно с масивен гараж, застроен на 15 кв.м, заедно с ½ ид.ч. от лятна кухня, застроена на 15 кв.м., заедно с ½ ид. ч. от дворно място, цялото с пространство от 765 кв.м по нотариален акт, а по скица – 800 кв.м като за разликата от 35 кв.м няма нотариален акт, съставляващо имот с пл.№ 1008 от кв.5 по плана на [населено място], м.“зона В. Л.“.

По делото е приет като доказателство нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по регулация № 160, том XI, дело № 2470/1991г. /л.33 по адм.д. № 6843/2014г./, видно от който М. Г. Д. и П. Г. Б. са признати за собственици на придадените им по регулация към собствения им парцел XXI празно дворно място от 92 кв.м, което се взема от имот пл.№ 1007, празно дворно място от 190 кв.м, което се взема от имот пл.№ 1009 и празно дворно място от 7 кв.м, което се взема от имот пл.№ 1010.

Съгласно скица от 12.08.2013г., приложена на л.27 по адм. д. № 6843/2014г., парцел XXI от кв.5, описан в нотариален акт № 160, том XI, дело № 2470/1991г. е идентичен с УПИ IX-1008, 1009, кв.13 по действащия ПУП.

Видно от нотариален акт за учредяване на право на строеж № 107, том XXXXXXXXIX, дело № 15506/1991г. /л.12-13 по адм.д. № 6843/2014г./, П. Б. като собственик на ½ ид.ч. от дворно място, съставляващо парцел XXI за имот с пл.№ 1008 от кв.5 по плана на [населено място], м.“Л. – зона В“, заедно с построения в него първи етаж от двуетажна жилищна сграда, е учредила безвъзмездно на сестра си М. Д. и племенницата си Ж. Д. правото да построят пристройка на два етажа, заедно със съответните мазета и тавани, към съществуващата жилищна сграда. За изграждането на тази пристройка е било издадено Разрешение за строеж № Ф-37/17.12.1991г. от ОБНС „К.“.

Съгласно нотариален акт № 54, том VI, дело № 936/1993г. /л.45-46 по адм.д. № 6843/2014г./ П. Б., М. Д. и Ж. Д. продават на Методи Р. А. 280/1060 ид.ч. от недвижими имот – дворно място, съставляващо парцел XXI-1008, кв.5.

От жалбоподателката М. Д. е подадено заявление вх.№ 9400-1967/04.11.2013г. за одобряване на проект за частична реконструкция на площадкова водопроводна мрежа към жилищната сграда в горепосочения недвижим имот /л.35 по адм.д. № 6843/2014г./ като на л.47 и сл. по адм.д. № 6843/2014г. е представен и самият инвестиционен проект. Видно от обяснителната записка към проекта /л.54 по адм.д. № 6843/2014г./ се обособява втори водомерен възел в съществуващата водомерна шахта и частично се реконструира площадковата водопроводна мрежа, захранваща пристройката към жилищната сграда като по този начин се създава „втори“ абонат със самостоятелно отчитане на консумираните водни количества и площадкова водопроводна мрежа към новопредвидения водомер до влизане на водопровода в сутерена на сградата-пристройка.

С решение по т.7 от Протокол № 18/18.11.2013г. на РЕСУТ при Район „П.“-СО /л.60 и сл. по адм.д. № 6843/2014г./ последният е дал съгласие за одобряване на проекта след отстраняване на служебните забележки – по част ВиК да се приложи становище от [фирма] във връзка с отразеното в обяснителната записка, че по препоръка на [фирма] се предвижда втори абонатен водомерен възел в шахтата.

Инвестиционният проект, видно от поставения върху него щемпел с дата и подпис е одобрен на 28.11.2013г.

На 09.01.2014г. от жалбоподателката е подадено заявление за издаване на разрешение за строеж /л.64-65 по адм.д. № 6843/2014г./ за втори водомерен възел след сградното водопроводно отклонение. От началник Отдел ИИБЕ при Район „П.“-СО Л. Г., в съответствие с предоставените й със Заповед № РД-09-50-1042/06.12.2012г. на главния архитект на СО правомощия по т.6 от заповедта, е издадено процесното Разрешение за строеж № 2/16.01.2014г. /л.73 по адм.д. № 6843/2014г./, с което на Столична община като възложител, въз основа на одобрените на 28.11.2013г. инвестиционни проекти, е разрешено извършването на строеж „Частична реконструкция на площадкова водопроводна мрежа към жилищна сграда“ в УПИ IX-1009, 1008, кв.13 по плана на [населено място], м.“Л.-В“ с административен адрес [улица]. В разрешението е посочено, че се издава и на основание чл.72, ал.1 и чл.161 ЗУТ във вр. с чл.67, ал.2 ЗЕ.

Със Заповед № 94-00-532/1/ от 10.03.2014г. на началник Отдел ИИБЕ в Район „П.“-СО на основание чл.62, ал.2 АПК е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в издаденото разрешение за строеж като категорията на строежа е променена от IV-та на V-та и като възложител вместо Столична община са посочени собствениците на имота – П. Б., М. Д., Ж. В. и Методи А.. Заповедта е съобщена на посочените лица на 13.03.2014г. с писма с известия за доставяне /л.79-82 по адм.д. № 6843/2014г./.

По жалба на П. Б. срещу издадената заповед за поправка на очевидна фактическа грешка е образувано адм. д. № 3375/2014г. по описа на Административен съд София-град. Производството по делото е прекратено с Определение № 2241/12.05.2014г., влязло в сила на 29.05.2014г., и преписката е изпратена по подведомственост на началника на РДНСК-ЮЗР, на основание чл.130, ал.4 АПК.

Преписката по издаването на разрешението за строеж и заповедта за поправка на очевидна фактическа грешка в него е постъпила в РДНСК с писмо, заведено с вх.№ РС-Под-176-03-073/11.04.2014г. /л.95 по адм.д. № 6843/2014г./.

Същото писмо е представено и при повторното разглеждане на делото – л.26 от него. Последвало е издаването на оспорената заповед, с която на основание чл.216, ал.6 ЗУТ е отменено като незаконосъобразно Разрешение за строеж № 2/16.01.2014г., издадено от началник отдел „Инженерна инфраструктура, благоустройство и екология“ към Район „П.“-СО и инвестиционните проекти, въз основа на които е издадено. Видно от мотивите на оспорения акт, с него е прието, че жалбата е допустима – подадена от лице, което се легитимира като собственик на ½ ид.ч. от имот пл.№ 1008, кв.5, м.“Л.-В“, в преклузивния срок за оспорване предвид обстоятелството, че разрешението за строеж е съобщено на П. Б. ведно със заповедта за поправка на очевидна фактическа грешка в него, на 13.03.2014г. По основателността на жалбата е мотивирано, че имотът, за който се отнася процесното разрешение за строеж е съсобствен и за да се разреши строителство в него, на основание чл.183, ал.1 ЗУТ е необходимо представянето на договор в нотариална форма за съгласие от П. Б. и останалите съсобственици.

Заповедта е съобщена на заинтересованите лица с писмо изх.№

РС-ПОД-176-01-320/30.05.2014г., което е получено от жалбоподателката М. Д. на 04.06.2014г., видно от известие за доставяне на л.87 по адм.д. № 6843/2014г. Жалбата срещу нея е заведена в деловодството на РДНСК на 17.06.2014г.

С последваща Заповед № ДК-10-ЮЗР-105/09.07.2014г. на началника на РДНСК-ЮЗР е отменена и Заповед № 94-00-532/1/ от 10.03.2014г. на началник ИИБЕ, Район „П.“-СО, с която е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в издаденото разрешение за строеж. По жалба на М. Г. Д. срещу тази заповед е образувано адм.д. № 8876/2014г. по описа на Административен съд София-град, производството, по което е приключило с постановяването на окончателно като неподлежащо на обжалване Решение № 8178/23.12.2014г., с което Заповед № ДК-10-ЮЗР-105/09.07.2014г. на началника на РДНСК-ЮЗР е отменена и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне.

В изпълнение на това съдебно решение от ответника е издадена Заповед № ДК-10-ЮЗР-36/27.03.2015г. /л.186-187 по адм. д. № 6843/2014г./, с която на основание чл.216, ал.6 ЗУТ е отменена Заповед № 94-00-532/1/ от 10.03.2014г. на началник ИИБЕ, Район „П.“-СО, в частта, с която като възложители в Разрешение за строеж № 2/16.01.2014г. са вписани П. Г. Б., Ж. Д. В. и Методи Р. А.. Заповедта е обжалвана от П. Б. като по оспорването е образувано адм. д. № 5832/2015г. по описа на Административен съд София-град. Производството по делото е приключило с окончателно като неподлежащо на обжалване Решение № 6841/09.11.2015г., с което жалбата на П. Б. срещу Заповед № ДК-10-ЮЗР-36/27.03.2015г. на началника на РДНСК-ЮЗР е отхвърлена.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието без оспорване от страните, заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице О. С.. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява следното:

1. УПИ IX-1009, 1008, кв.13 по плана на [населено място], местността „Л. – В“ се намира в зона Жс, предназначена за преобладаващо жилищно застрояване с височина до 15 м за жил. строителство и височина 20 м за общ.строителство;
2. В имота съществува водопровод, който захранва основната сграда и пристройка към нея, показани на скица № 1 към заключението;
3. Предвидената реконструкция ще захранва пристройката - скица № 2 към заключението;
4. За техническото състояние на съществуващия водопровод не може да се даде еднозначен отговор поради това, че е построен през 1963г., изпълнен е от поцинковани стоманени тръби с ф 3/4" с изтекъл експлоатационен срок, което води до насагвания, които в един по-продължителен период намаляват диаметъра, а от там и дебита /налягането/ във водопровода;
5. При извършване на предвидената реконструкция ще бъде запазена и използвана съществуващата водопреносна мрежа до основната сграда - съществуващата площадкова водопроводна мрежа с диаметър 3/4" /П./ се запазва и остава да захранва основната сграда; участъкът от водопроводната мрежа след отклонението за основната сграда се прекъсва; съществуващият водомерен възел и съществуващата площадкова водопроводна мрежа се запазват и ще обслужват само „първия“ абонат;

6. Предписанията на [фирма], дадени с Контролен лист ТП 27.06.2013г. № 0157547, обуславят в съответствие с нормативните изисквания извършването на реконструкцията, за която е издадено процесното разрешение за строеж и е изготвен и одобрен инвестиционен проект като по този начин се осигурява всеки самостоятелен вход с отделно водозахранване.

По препоръка на [фирма] се предвижда изграждане на втори водомерен възел в съществуващата водомерна шахта по проекта. По желание на възложителя след новия водомерен възел се предвижда изграждането на нова площадкова водопроводна мрежа за пристройката с диаметър 025мм от тръби Р№10 ПЕВП с трасе, успоредно на съществуващата площадкова мрежа с диаметър 3/4" /П./ до влизане в приземния етаж на пристройката. Обособява се самостоятелно водозахранване за пристройката и основната сграда. Дълбочината на полагане на новата площадкова водопроводна мрежа се запазва като първоначалната от поцинковани тръби и варира от 1,20м след водомерната шахта до 0,90м при влизането в приземния етаж на пристройката. Диаметърът 025мм Р№10 ПЕВП на новия площадков водопровод е определен при първоначалното оразмеряване.

В съответствие с дадените задължителни указания от касационната инстанция по делото са представени и приети като доказателства жалба от П. Б. вх.№ РС-Под-176-02-311/20.03.2014г. /л.29 и сл. по делото/, с която тя е поискала изрично от началника на РДНСК-ЮЗР отмяната на Разрешение за строеж № 2/16.01.2014г., тъй като същото е издадено за строеж в съсобствен имот по отношение, на който няма разпределение на правото на ползване. В жалбата също така се твърди, че Б. не е уведомявана за издаденото разрешение за строеж, доказателства за това по делото също липсват. С писмо изх.№ РС-Под-176-00-776/03.04.2014г. на началника на РОНСК-С. при РДНСК-ЮЗР /л.28 по делото/ е изискана преписката по издаване на разрешението за строеж като е указано представянето ѝ в РДНСК в срок до 11.04.2014г. Преписката е депозирана с писмо вх.№ РС-Под-176-03-073/11.04.2014г. /л.26 по делото/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – насочена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК и чл.214, т.2 ЗУТ, подадена е от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, т.е. при наличие на правен интерес от оспорването, в преклузивния 14-дневен срок по чл.215, ал.4 ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.216, ал.1 ЗУТ не подлежат на пряко обжалване по съдебен ред 1. отказите на главните архитекти на общините (районите) за съгласуване и одобряване на инвестиционни проекти, когато не са съставна част на комплексния проект за инвестиционна инициатива; 2. разрешенията за строеж на главните архитекти на общините (районите) заедно със съгласуваните и одобрени инвестиционни проекти, когато такива се изискват,

и отказите за издаването им, когато не са съставна част на комплексния проект за инвестиционна инициатива. Съгласно ал.2 на с.р. тези административни актове подлежат на обжалване по законосъобразност пред началниците на регионалните дирекции за национален строителен контрол, а за специалните обекти, свързани с отбраната и сигурността на страната - пред министъра на отбраната, съответно пред министъра на вътрешните работи, пред председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" или пред председателя на Държавна агенция "Разузнаване".

В конкретния случай предмет на оспорване пред началника на РДНСК-ЮЗР е разрешение за строеж, издадено от началник отдел „Инженерна инфраструктура, благоустройство и екология“ към Район „П.“-СО, предвид което именно ответникът е компетентният административен орган по чл.216, ал.2 ЗУТ да издаде оспорения в настоящото производство административен акт с оглед и териториалния обхват на неговата компетентност, разписан в чл.8, ал.1 от У. правилник на ДНСК вр. чл.4, ал.3 ЗРР.

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите от чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото в приложимия закон липсват специални изисквания към формата и съдържанието на акта, различни от установените в чл.59 АПК. Посочени са и фактическите и правни основания за издаването ѝ, което е предпоставка за упражняване от съда на контрол за законосъобразност.

Спазени са административнопроизводствените правила като не се установяват нарушения, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

Обратно на твърденията на оспорващата, производството пред ответника е образувано по допустима жалба – подадена от заинтересовано лице и в срока за оспорване, предвид липсата на данни за уведомяването на П. Б. за издаденото разрешение за строеж.

Според разпоредбата на чл.156, ал.1 ЗУТ издадените разрешения за строеж заедно с одобрените инвестиционни проекти, могат да се отменят само по законосъобразност при подадена жалба от заинтересуваното лице в срока по чл.149, ал.3. Заинтересуваните лица са посочени в разпоредбата на чл.149, ал.2 ЗУТ като с оглед естеството на строежа по процесното разрешение, описан от вещото лице в приетото експертно заключение, П. Б. се явява заинтересувано лице по см. на т.1 от посочената разпоредба, в качеството ѝ на съсобственик на недвижимия имот, за който е издадено разрешението.

На следващо място съдът намира, че е спазен и преклузивният срок за подаването на жалбата, регламентиран в чл.149, ал.3 ЗУТ - 14-дневен от съобщението за издаване на съответния акт. В настоящия случай от доказателствата по делото – известие за доставяне на л.80 по адм.д. № 6843/2014г., се установи, че П. Б. е уведомена за издаденото разрешение за строеж, заедно със заповедта за поправка на очевидна фактическа грешка в него, на 13.03.2014г., а жалбата ѝ до началника на РДНСК-ЮЗР е заведена в деловодството на административния орган на 20.03.2014г., т.е. в срока за оспорване. Възражението, че жалбоподателят, инициирал административното производство, е узнал на един по-ранен момент за издаването на акта по чл.216, ал.1 ЗУТ, позовавайки се на подадена от Б. в Район „П.“ жалба, не

следва да бъде възприемано като основателно, доколкото издателят на акта дължи съобщаването му на заинтересуваните лица по реда и при условията на АПК, с оглед изричната норма на чл.149, ал.1 ЗУТ, за което по делото доказателства извън посочените, липсват. Отделно от това следва да бъде посочено, че срокът за обжалване на разрешението за строеж тече от съобщението за обжалвания акт, а не от узнаването за същия – в този см. Решение № 10603 от 29.11.2005 г. по адм. д. № 7703/2005 г., II отд. на ВАС.

Така изложеното обосновава неоснователност на възраженията на жалбоподателката за нищожност на оспорената заповед на началника на РДНСК-ЮЗР като издадена въз основа на сезиране с недопустима жалба.

След получаване на жалбата на П. Б. срещу разрешението за строеж, от административния орган са изискани инвестиционните проекти и преписката, по която е издадено. Същите са депозирани от Район „П.“-СО в РДНСК на 11.04.2014г., с оглед което не се констатира нарушение на чл.35 и чл.36 АПК вр. чл.216, ал.7 ЗУТ. Съдът, в настоящия му състав, споделя разбирането, че срокът, разписан в последната разпоредба има инструктивен характер, тъй като началникът на РДНСК е задължен от закона да се произнесе изрично, но не и мълчаливо като неговото произнасяне е абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното обжалване – в този см. Решение № 10804 от 17.10.2016 г. по адм. д. № 7255/2016 г., II отд. на ВАС, Определение № 12787 от 16.10.2012 г. по адм. д. № 10150/2012 г., II отд. на ВАС, Решение № 7632 от 09.06.2010 г. по адм. д. № 2552/2010 г., II отд. на ВАС, Решение № 569 от 17.01.2006 г. по адм. д. № 1185/2005 г., II отд. на ВАС, Решение № 3264 от 12.04.2005 г. по адм. д. № 675/2005 г., II отд. на ВАС.

Неоснователни намира съдът и възраженията за неправилно приложение на материалния закон.

Според разпоредбата на чл.148, ал.4 ЗУТ разрешение за строеж се издава на възложителя, а възложител според чл.161, ал.1 ЗУТ е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон.

В конкретния случай собственици на УПИ IX-1009, 1008, кв.13 по плана на [населено място], м.“Л.-В“, съгласно представените по делото документи за собственост, са жалбоподателката М. Д., П. Б., Ж. В. и Методи А., следователно те са възложители по см. на чл.161, ал.1 ЗУТ на процесния строеж, доколкото по делото липсват доказателства за разпределението на правото на ползване върху имота.

Съгласно чл.38 от Закона за собствеността /ЗС/, при сгради, в които етажи или части от етажи принадлежат на различни собственици, **общи на всички собственици са земята, върху която е построена сградата, дворът, основите, външните стени, вътрешните разделителни стени между отделните части, вътрешните носещи стени, колоните, трегерите, плочите, гредоредите, стълбите, площадките, покривите, стените между таванските и избените помещения на отделните собственици, комините, външните входни врати на сградата и вратите към общи тавански и избени помещения, главните линии на всички видове инсталации и централните им уредби, асансьорите, водосточните тръби, жилището на портиера и всичко друго, което по естеството си или по предназначение служи за общо ползване.**

Според приетото по делото експертно заключение процесната реконструкция предвижда частично запазване на съществуващия водопровод, захранващ жилищната сграда и пристройката към нея – т.5 от него, като предвижда и изграждането на ново захранване за пристройката към основната жилищна сграда – т.6 от заключението. Доколкото според легалната дефиниция на понятието "Реконструкция" на строеж, дадена в т.44 от § 5 на ДР ЗУТ, е възстановяване, замяна на конструктивни елементи, основни части, съоръжения или инсталации и изпълнението на нови такива, с които се увеличават носимоспособността, устойчивостта и трайността на строежите, т.е. се засяга главната линия на водопроводната инсталация – обща част по см. на чл.38 ЗС, приложение следва да намери разпоредбата на чл.183, ал.1 ЗУТ, съгласно която в съсобствен урегулиран поземлен имот може да се извърши нов строеж, надстрояване или пристрояване от един или повече съсобственици въз основа на договор в нотариална форма с останалите собственици, какъвто по преписката не е представен и което е мотивирало административния орган да издаде оспорената заповед.

В случая не може да намери приложение разпоредбата на ал.4 на чл.183 ЗУТ, на която се позовава оспорващата. Съгласно нея за издаване на разрешение за нов строеж, съответно за надстрояване или за пристрояване в съсобствен имот, предназначен **за ниско жилищно или вилно застрояване**, не се изисква съгласие от останалите съсобственици в случаите, когато те са реализирали, започнали са или имат права за съответното строителство в имота. От заключението на вещото лице обаче /т.1 от него/ се установява, че процесният УПИ попада в зона „Жс“, която зона е предназначена за преобладаващо жилищно застрояване с височина до 15м за жилищно строителство и до 20м за обществено обслужване /т.3 от Приложението към чл.3, ал.2 ЗУЗСО/, а според чл.23, ал.1, т.2 ЗУТ застрояване до 15м се определя като средно, съответно ал.2 на с.р. предвижда, че във вилните зони застрояването е ниско - до 7 м, което изключва приложимостта на чл.183, ал.4 ЗУТ към конкретния случай.

Не намира опора в доказателствата по делото и твърдението на жалбоподателя, че реконструкцията е следвало да се извърши на основание дадено предписание от [фирма]. По делото е представен и приет като доказателство издаден от служител на дружеството Контролен лист ТП № 3/2013г. бл.№ 0160970 от 04.03.2013г. /л.18 по адм. д. № 6843/2014г./, видно от който на титуляра на обекта – П. Б., е дадено предписание да се изгради нова водомерна шахта съгласно изискванията до 2м от регулационните линии на имота като е даден срок от 3 месеца.

На л.49 по адм. д. № 6843/2014г. е представен Контролен лист ТП – S2 бл.№ 0157547 от 27.06.2013г., издаден от служител на [фирма], видно от който при извършената проверка е установено, че клиентът е изпълнил предписанието за изграждане на водомерна шахта и водомерът е изместен в новата шахта. Това е предписанието, на което се позовава вещото лице в т.6 от заключението и на което то основава изводите си, че проектът е в съответствие с дадено предписание от [фирма]. Такова предписание, видно от контролния лист не е давано, която констатация дава основание на съда да не кредитира заключението на вещото лице в тази му част. Този контролен

лист е посочен и в обяснителната записка към одобрения инвестиционен проект, въз основа на който е издадено процесното разрешение за строеж, което от своя страна сочи на липсата на това фактическо основание за издаването на разрешението – дадено задължително предписание от експлоатационното дружество.

По изложените съображения съдът намери оспорената заповед за законосъобразен административен акт, по отношение на който не е налице някое от отменителните основания по чл.146 АПК, което обуславя неоснователността на жалбата и съответно отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора се следват разноски на ответника и заинтересованата страна П. Б.. От ответника такива не са претендирани, поради което не следва да бъдат присъждани. На заинтересованата страна Б. следва да бъдат присъдени разноски в размер на 600 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, представен на л.10 по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. Д. срещу Заповед № ДК-10-ЮЗР-64/20.05.2014г. на началника на Регионална дирекция за национален строителен контрол-Югозападен район.

ОСЪЖДА М. Г. Д. да заплати на П. Г. Б. сумата в размер на 600 /шестстотин/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: